

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 143/2024-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a zo sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Jurajom Gavalcom, advokátom, Piešťanská 3, Trnava, proti postupu Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 3To/45/2022 a jeho rozsudku z 31. mája 2022 a proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 59/2023 a jeho uzneseniu z 28. septembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. januára 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3To/45/2022 a jeho rozsudkom z 31. mája 2022 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 59/2023 a jeho uznesením z 28. septembra 2023. Sťažovateľ sa domáha zrušenia napadnutého uznesenia a napadnutého rozsudku a vrátenia veci krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie a náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 14T/13/2021-498 zo 7. marca 2022 odsúdený pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona na vymedzenom skutkovom základe na trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov so zaradením na výkon trestu do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

3. Na základe odvolaní prokurátora a sťažovateľa rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu zo 7. marca 2022 zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a sťažovateľovi uložil trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov so zaradením na výkon trestu do ústavu s maximálnym stupňom stráženia.

4. Najvyšší súd napadnutým uznesením z 28. septembra 2023 dovolanie sťažovateľa odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí. Sťažovateľ namieta, že o jeho vine bolo rozhodnuté na základe nezákonne vykonaných dôkazov, pričom ani krajský súd a ani najvyšší súd uvedené skutočnosti nenapravili. Najvyšší súd sa navyše odmietol zaoberať dovolacími námietkami sťažovateľa.

6. Sťažovateľ poukazuje na to, že najvyšší súd jeho dovolanie odmietol z dôvodu, že skutočnosti, ktoré majú podľa obsahu dovolania zakladať dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku boli sťažovateľovi už známe v pôvodnom konaní a nenamietal ich, preto sa nimi najvyšší súd nezaoberal. Najvyšší súd zároveň uviedol, že vecné vymedzenie dôvodov dovolania zodpovedalo len dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku (body 30 a 31 napadnutého uznesenia). Sťažovateľ nesúhlasí s takýmto zúžením rozsahu dôvodov dovolania vzhľadom na to, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku má zásadnejšie postavenie z pohľadu zásahu do práva na obhajobu než § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, preto sa najvyšší súd mal vysporiadať predovšetkým s porušením práva sťažovateľa na obhajobu.

7. Sťažovateľ poukazuje na publikované rozhodnutie najvyššieho súdu (R 7/2011), podľa ktorého právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok na plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku). Z judikatúry ústavného súdu napokon tiež vyplýva, že dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nezodpovedá právo na obhajobu len vo formulačnom rozsahu čl. 50 ods. 3 ústavy (primeraný čas na prípravu obhajoby a možnosť obhajovať sa sám alebo prostredníctvom obhajcu), ale aj obhajobné práva v kontexte spravodlivého procesu podľa čl. 6 dohovoru..., a teda aj v rozsahu čl. 46 ods. 1 ústavy (s odrazom najmä v § 34 Trestného poriadku).

8. Porušenie práva na obhajobu preto nemožno zužovať iba na jeho porušenie pri jednotlivom dôkaze (nezákonne vykonaný dôkaz), ale je potrebné ho vnímať v kontexte celého trestného konania.

9. Vo veci mal byť vydaný súhlas na použitie informačno-technických prostriedkov (ďalej aj „ITP“) z 25. januára 2021, na základe ktorého boli získané dôkazy na začatie trestného stíhania a vznesenie obvinenia sťažovateľovi. Tento súhlas nebol v priebehu trestného konania sťažovateľovi prístupný a nebol oznámený ani na hlavnom pojednávaní. Nemožno preto ustáliť, či konanie prebehlo zákonne, sťažovateľ osobitne poukazuje na § 2 ods. 1 písm. b), § 3 a § 4 ods. 1 zákona

č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 166/2003 Z. z.“). Bez toho, aby sa konajúci súd podľa sťažovateľa oboznámil s takýmito základnými predpokladmi na uznanie jeho viny, nie je možné rozhodnúť, pričom okresný súd a aj krajský súd tak napriek tomu urobili.

10. Okresný súd mal ako dôkaz na hlavnom pojednávaní prečítať súhlas na odpočúvanie sťažovateľa, aby tento mal možnosť sa proti nemu účinne brániť. Podľa § 7 ods. 2 zákona č. 166/2003 Z. z. ak sa majú informácie získané použitím informačno-technického prostriedku použiť ako dôkaz v trestnom konaní, vyhotoví orgán štátu písomný záznam s uvedením údajov o mieste, čase a zákonnosti použitia informačno-technického prostriedku; k písomnému záznamu orgán štátu priloží záznam a jeho doslovný prepis. Predmetný záznam nebol na hlavnom pojednávaní vykonaný ako dôkaz.

11. V predmetnej veci okolnosti spôsobu zabezpečenia dôkazov proti sťažovateľovi neboli objasnené v rozsahu, ktorý bol potrebný na rozhodnutie. Uvedené pritom zásadným spôsobom ovplyvnilo postavenie sťažovateľa v trestnom konaní a malo to vplyv na výsledok trestného konania. V sťažovateľovej veci celé trestné konanie mohlo byť začaté na základe nezákonne získaných dôkazov, pretože podľa sťažovateľa nikto nevie, či bol vydaný súhlas príslušného súdu a čo bolo jeho obsahom.

12. V zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 166/2003 Z. z. informačno-technický prostriedok možno použiť len vtedy, ak je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na predchádzanie a objasňovanie trestnej činnosti a ak dosiahnutie tohto účelu inak by bolo neúčinné alebo podstatne sťažené. Nemožno zistiť, či uvedené predpoklady na použitie ITP boli splnené. Sťažovateľ tvrdí, že rozhodnutie krajského súdu z 25. januára 2021 nemôže obsahovať odôvodnenie dôvodnosti postupu podľa zákona č. 166/2003 Z. z. a bolo vydané v rozpore so zákonom. Nebol žiaden dôvod na postup, ktorým boli proti sťažovateľovi zabezpečované dôkazy mimo rámca určeného Trestným poriadkom.

13. Sťažovateľ tiež namieta, že neprípustne bol vykonaný ako dôkaz aj preklad SMS správ na č. 1. 238 – 274 spisu, a to na hlavnom pojednávaní 9. februára 2022 a 7. marca 2022. Mal byť vykonaný podľa § 270 ods. 2 Trestného poriadku ako vecný dôkaz, pritom bol vykonaný ako listinný dôkaz podľa § 269 Trestného poriadku. Na tento dôkaz sa preto nemalo prihliadať.

14. Obdobne príkaz na domovú prehliadku z 23. marca 2021 nebol vykonaný na hlavnom pojednávaní, napriek tomu výsledky domovej prehliadky boli podkladom pre výrokovú časť napadnutého rozsudku.

15. Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tz 13/2002 z 30. júla 2002 (R 38/2003) vyplýva, že za zákonný spôsob získania dôkazu treba považovať jednak splnenie formálnych procesných podmienok vyžadovaných Trestným poriadkom na vykonanie konkrétneho dôkazu a jednak splnenie obsahových (materiálnych podmienok), t. j. aby úkon – použitý dôkazný prostriedok na vykonanie dôkazu – bol zameraný na zistenie tých skutočností, na ktoré zameraný a použitý môže byť.

16. Pri posudzovaní zákonnosti dôkazu sa skúma, či bol získaný z prameňa, ktorý ustanovuje, prípadne pripúšťa zákon; či bol získaný a vykonaný oprávneným procesným subjektom, či bol

získaný a vykonaný v procesnom štádiu, v ktorom je príslušný procesný subjekt podľa zákona oprávnený získavať a vykonávať dôkazy v procesnom zmysle, či získaný a vykonaný dôkaz sa týka predmetu dokazovania v danom procese (či sa týka skutku, o ktorom sa konanie vedie, prípadne otázok, o ktorých možno a je potrebné podľa zákona v súvislosti s týmto skutkom v konaní rozhodovať), či bol získaný a vykonaný spôsobom, ktorý ustanovuje, prípadne pripúšťa zákon.

17. Odpočúvanie telekomunikačnej prevádzky je jedným z najzávažnejších zásahov do súkromia osoby, podmienky na jeho použitie sú kogentné a je potrebné ich vykladať reštriktívne.

18. Odvolací súd a ani dovolací súd sa vecne nezaoberali námietkami sťažovateľa, čo je ústavne neakceptovateľný postup, ktorým došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

19. Podstatou ústavnej sťažnosti je namiatané porušenie označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu. Sťažovateľ namieta, že najvyšší súd nesprávne posúdil jeho dovolacie námietky, namieta tiež nezákonne vykonané dôkazy vo svojej trestnej veci s tým, že konajúce súdy uvedené skutočnosti nezohľadnili.

III.1. K namiatanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu:

20. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a do § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [ďalej len „zákon o ústavnom súde“ (m. m. III. ÚS 149/04)].

21. Jednou z rovín subsidiarity v konaní o ústavnej sťažnosti je to, aby ústavný súd mohol prebrať skutkové a právne závery všeobecných súdov a tie vyhodnotiť v teste ústavnosti. Základ pre rozhodovanie ústavného súdu je urobený už predchádzajúcou rozhodovacou činnosťou orgánu verejnej moci (pozri VERNARSKÝ, M. Ústavná sťažnosť a opravné prostriedky v civilnom procese. In: *Justičná revue*, roč. 68, č. 3/2016, s. 248.). Princíp subsidiarity zasahuje aj do argumentačnej (vecnej) časti ústavnej sťažnosti. Sťažovateľ je povinný podľa judikatúry ústavného súdu uplatniť v konaniach predchádzajúcich ústavnej sťažnosti rovnakú argumentáciu, ako uplatňuje v návrhu na konanie o ústavnej sťažnosti (pozri ĽALÍK, M., ĽALÍK, T. *Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. Komentár*. Bratislava : Wolters Kluwer SR, 2019, s. 389.).

Uvedené je zároveň aj vyjadrením zásady sebaobmedzenia a minimalizácie zásahov ústavného súdu do činnosti všeobecných súdov. Ústavný súd má kompetenciu zasiahnuť, len keď všeobecné súdy v rámci konania poskytnutého sťažovateľovi zlyhajú.

22. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta skutočnosti týkajúce sa dokazovania – nezákonné vykonanie dôkazov okresným súdom, neoznámenie súhlasu na použitie ITP, neoznámenie prepisu podľa zákona č. 166/2003 Z. z., neoznámenie príkazu na domovú prehliadku a tiež namieta spôsob vykonania dôkazu – prepisu SMS správ. Z napadnutého rozsudku krajského súdu je zrejmé, že sťažovateľ tieto skutočnosti nenamietal v odvolaní proti rozsudku okresného súdu (porovnaj rekapituláciu obsahu odvolania v napadnutom rozsudku na s. 7 a 8) a ani na verejnom zasadnutí (porovnaj s. 8 napadnutého rozsudku). Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľ na ochranu svojich práv nevyužil dostupné právne prostriedky nápravy – odvolanie ako riadny opravný prostriedok a procesné oprávnenie vyjadriť sa k relevantným skutočnostiam pred odvolacím súdom. Ak takéto skutočnosti namieta sťažovateľ až v ústavnej sťažnosti, ide o dôvod, pre ktorý je ústavná sťažnosť v časti, v ktorej smeruje proti napadnutému rozsudku krajského súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, neprípustná pre nevyčerpanie dostupných právnych prostriedkov nápravy.

23. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol v tejto časti ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) a § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

24. Nad rámec veci je potrebné uviesť, že sťažovateľ uvedené skutočnosti namietal v dovolaní. Z napadnutého uznesenia je však zrejmé, že najvyšší súd sa s uvedenými námietkami vecne nevysporiadal, skúmal len prípustnosť uplatnenia týchto námietok v dovolacom konaní. Z tohto hľadiska preto uplatnenie právomoci najvyššieho súdu v dovolacom konaní nepredstavuje prekážku na uplatnenie právomoci ústavného súdu, preto ústavný súd ústavnú sťažnosť vo vymedzenom rozsahu neodmietol pre nedostatok právomoci, ale ako neprípustnú.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu:

25. V tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta spôsob, ako najvyšší súd vyhodnotil jeho námietky z pohľadu jednotlivých dovolacích dôvodov, a všeobecne aj to, že najvyšší súd sa uvedenými námietkami odmietol vecne zaoberať. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta identické skutočnosti ako v dovolaní.

26. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

27. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre, poukazujúc na svoje ústavné postavenie (čl. 124 ústavy), opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli, resp. arbitrárnosti pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

28. V tejto súvislosti považuje ústavný súd za potrebné poukázať aj na svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého rozhodnutie a postup všeobecného súdu, ktoré sú v súlade s platným a účinným zákonom (na vec aplikovateľnými procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi), nemožno kvalifikovať ako porušovanie základných ľudských práv (m. m. napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

29. Najvyšší súd poukázal na to, že sťažovateľ uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a g) Trestného poriadku s tým, že pre oba dôvody je potrebné aplikovať § 371 ods. 4 Trestného poriadku, v zmysle ktorého dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

30. Najvyšší súd odkázal na svoje uznesenie sp. zn. 1 Tdo V 13/2017 z 15. júna 2020 (R 52/2021), podľa ktorého § 371 ods. 4 prvú vetu Trestného poriadku treba vykladať tak, že predpoklad, že namietaná okolnosť bola tomu, kto dovolanie podáva, známa už v pôvodnom konaní, bude daný vždy, ak sa s ňou mohol dovolateľ pri riadnom využití svojich práv (v prípade obvineného realizovaných, či už priamo, alebo prostredníctvom obhajcu) oboznámiť už v pôvodnom konaní. V takom prípade sa nemôže dovolateľ úspešne odvolávať na svoju nevedomosť zapríčinenú rezignáciou na uplatnenie svojich práv, resp. majúcu pôvod v ich nedôslednom, resp. nedostatočnom uplatňovaní. Neprichádza do úvahy ani „obídienie“ tejto podmienky stanovenej pre dovolateľa s odkazom na to, že v súlade s § 317 ods. 1 druhou vetou Trestného poriadku mal na prvýkrát až v podanom dovolaní vyčítanú chybu *ex offico* prihliadnuť už samotný odvolací súd.

31. Preštudovaním vyšetrovacieho spisu najvyšší súd uviedol, že vo vyšetrovacom spise je na č. 1. 164 – 167 žurnalizovaný podnet vyšetrovateľa z 18. marca 2021 adresovaný Okresnej prokuratúre Dunajská Streda, v ktorom vyšetrovateľ prokurátorovi navrhuje, aby prokurátor sudcovi pre prípravné konanie podal návrh na vydanie príkazu na vykonanie domovej prehliadky u sťažovateľa. Z odôvodnenia predmetného podnetu možno zistiť, že trestná činnosť týkajúca sa podozrenia zo spáchania zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov

alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) Trestného zákona bola rozpracovaná na základe informácie evidovanej na odbore kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Dunajská Streda z 19. januára 2021, a tiež to, že krajský súd vydal 21. januára 2021 súhlas na použitie ITP, ktorými boli operatívne informácie o drogovej trestnej činnosti potvrdené, na podklade čoho vyšetrovateľ 18. marca 2021 začal trestné stíhanie podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku pre špecifikovaný trestný čin. Vo vyšetrovacom spise je na č. 1. 174 – 179 žurnalizovaný príkaz na vykonanie domovej prehliadky sudcu pre prípravné konanie z 23. marca 2021.

32. Sťažovateľ pod vymedzené dovolacie dôvody podradil (i) začatie trestného stíhania na podklade dôkazov získaných použitím ITP; (ii) rozpor súhlasu na použitie ITP so zákonom č. 166/2003 Z. z.; (iii) oznámenie prekladu SMS správ postupom podľa § 269 Trestného poriadku a (iv) neoznámenie príkazu na vykonanie domovej prehliadky z 23. marca 2021 na hlavnom pojednávaní a nesprístupnenie a neoznámenie predmetného súhlasu na použitie ITP na hlavnom pojednávaní spolu so záznamom vyhotoveným podľa § 7 ods. 2 zákona č. 166/2003 Z. z. Najvyšší súd uviedol, že vecné vymedzenie dôvodov dovolania zodpovedá dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

33. Najvyšší súd zároveň dospel k záveru, že všetky skutočnosti, ktoré majú podľa obsahu dovolania zakladať dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, boli sťažovateľovi a jeho obhajcovi známe už v pôvodnom konaní, pričom obvinený ani pri preštudovaní vyšetrovacieho spisu, ani počas hlavného pojednávania, ale ani v odvolaní spísanom jeho obhajcom, ako aj ním samotným a ani na verejnom zasadnutí konanom o jeho odvolaní a odvolaní prokurátora proti rozsudku okresného súdu na krajskom súde predmetné skutočnosti nenamietal, teda ich nenamietal najneskôr v konaní pred odvolacím súdom. S poukazom na § 371 ods. 4 Trestného poriadku sa preto najvyšší súd nemohol vecne zaoberať námietkami, ktoré obvinený vzniesol až v dovolacom konaní, preto dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol pre nesplnenie dôvodov dovolania.

34. Ústavný súd nepovažuje výklad a aplikáciu príslušných ustanovení Trestného poriadku (osobitne § 371 ods. 4) za arbitrárne (svojvoľné). Najvyšší súd svoje právne závery zrozumiteľne a dostatočne odôvodnil, preto jeho právne závery sú ústavne akceptovateľné.

35. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd v napadnutom uznesení správne aplikoval s vecou súvisiace právne predpisy, pri ich aplikácii sa neminul s ich účelom a zmyslom. Primárne poukázal na aplikáciu § 371 ods. 4 Trestného poriadku, pričom dostatočne a preskúmateľne vysvetlil, že všetky namietané skutočnosti (tvoriace obsah dovolania) boli sťažovateľovi a jeho obhajcovi známe, resp. boli zistiteľné pri bežnom uplatnení procesných práv sťažovateľa, preto ich mohol a mal uplatniť po preštudovaní spisu, resp. na hlavnom pojednávaní a najneskôr v dovolacom konaní – podaním odvolania, prípadne na verejnom zasadnutí. Keďže tak neurobil, je neprípustné, aby ich uplatňoval až v dovolacom konaní, preto sa najvyšší súd vecne týmito námietkami nezaoberal. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným (m. m. III. ÚS 154/09, IV. ÚS 85/2011). Z ústavnej sťažnosti pritom vyplýva, že sťažovateľ v zásade ani nespochybňuje aplikáciu § 371 ods. 4 Trestného poriadku (resp. ju

spochybňuje len všeobecne bez ďalšieho odôvodnenia), primárne namieta subsumovanie jeho námietok len pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. V kontexte ústavne akceptovateľnej aplikácie § 371 ods. 4 Trestného poriadku je však uvedená argumentácia sťažovateľa irelevantná.

36. Ústavný súd preto dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a obsahom označeného základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení.

37. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

38. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. marca 2024

Miloš Mad'ar
predseda senátu